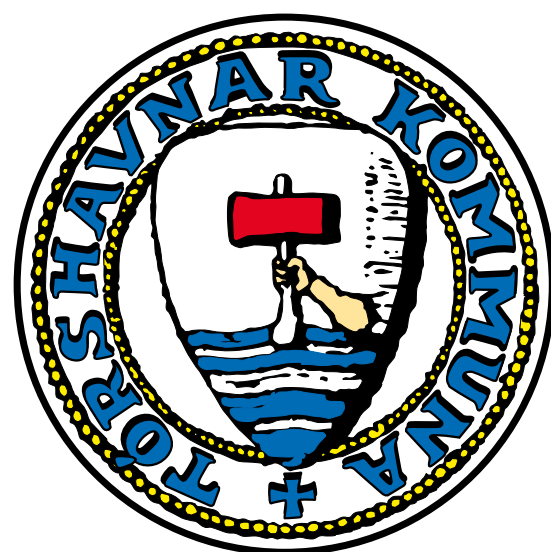

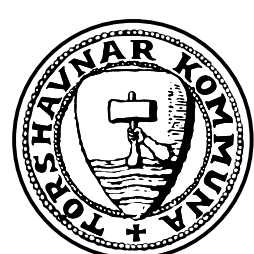
SYNGIÐ VIÐ

Ólavsøka 2023

INNIHALDSYVIRLIT

Burtur á heiði	1
Sóljugentan	2
Vit hoyrdu várið kalla	3
Mær leingist	4
Tá kvøldið kemur	5
Aldan	6
Dukkan Fía	7
Nú nemur náttin við smærur	8
Eins og áarstreymur rennur	9
Kom og dansa	10
Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt	11
Juni	12
Eftir 1001 nátt	13
Dýrd á vík og vág	14
Tað kundi verið eg	15
Elisabet og Elinborg	16
Eitt sunnukvøld í plantasjuni	17
Boðar tú til allar tjóðir	18
Nú dagurin at enda er	19

1 BURTUR Á HEIÐI

Hans A. Djurhuus

Burtur á heiði, har fuglurin syngur,
har vaksa broðber, og har veksur lyngur,
har er korki og javni.

Har er tað, menninir torvið skera,
og konufólkini tað burtur bera.
Hevur tú verið har, navni?

Har veit eg eitt so lítið reiður,
fýra ungar fuglurin eigur,
teir eru naknir og smáir,
djúpt í reiðrið teir bora seg niður,
tá ið teir vaksa, pápi mín sigur,
gerast teir brúnir og gráir.

Burtur á heiði neytini ganga.
Har er ein tarvur, ið vanur er at stanga,
hann er reyður og hvítur.
Øll ræðast hann uttan pápi og Pætur,
ið mangan hevur havt á honum fatur,
og eigur hundin, ið bítur.

Og ein fittan putt, sum eg eigi,
hann skal eg hava burtur á heiði,
líka sum menninir plaga,
so torir tarvurin einki at gera.
Vilt tú við mær í ferðini vera,
navni mín, burtur í haga?

2 SÓLJUGENTAN

Bernhard Brim

Í þø eg gangi tá blómur spretta,
eg gleðist yvir at skjótt er vár –
tá kemur til mín ein lítil genta,
ein sötur ungi um fimm, seks ár.

Hon sóljutyssi í hondum hefur,
tann fyrsta heilsan frá vársins tíð,
hon mötir mæi sum ein vin, hon kennir,
so hjartans fegin hon smílist blíð.

Hon spyr meg barnsligt, um eg vil fá tær,
hon hefur hentað tær stutt herfrá,
og um eg vil, so bert fegin tak tær,
tvey eygu siga so klár og blá.

So stóra gávu ei nakar gav mæi,
sum hendan hondin við boð um vár,
eg pening gevi, so hon kann keypa
eitt silkiband til sítt gula hár.

Hon loypir frá mæi við tökk í sinni,
so kát hon dansar á vársins veg,
hon rennur frá mæi og ánar ikki,
at tað var hon, sum var góð við meg.

3 VIT HOYRDU VÁRIÐ KALLA

Karsten Hoydal

Vit hoyrdu várið kalla
og viltust bæði burtur,
úr bygd og mannaeygum
eitt lognarkvöld í mai
og gingu tætt tilsamans
ígjögnum grønar dalir
og eftir brúnum høvdum
so langt so langt av leið.

So rúsandi ein rørsla
í øllum heimsins lutum
í luft og mold og vatni
og mannasálum rann,
tað var sum túsund nálar
við mjúkum silkibløðum
í okkar´ blóði spruttu
við villum vakstrarlag.

Á vegnum lomb og blómur
og brostin egg í reiðri,
tað leikaði og livdi
á vølli og í mold.
Við ungum, spentum sonsum
vit numu vársins undur,
hvørt bragd av lívi boðan
um lukku og um ást.

Tú ikki meir enn átjan
von sum eitt fagurt landslag,
so mjúkar likamslægdir
og bróst so túgvurund,
títt hár sum gras í bjørgum
ið floymir út av torvu,
og hold á hálsi tínum
av mold og vætu reyk.

Og varrar mínar trýstar
í móti hálsi tínum
tær kendu blóðið spæla
títt heita hjartaslag,
tá gjördist hendur mínar
sum leysar frá mær sjálvum
og leitaðu í blindum
at sötum loyndum fram.

So runnu sálir saman,
í bráðum leiki brustu
og róku út í rúmið
inniliga í eind
sum sirm og summarlýkka
og tungur blómuangi –
ein flóð úr teirri keldu
sum lívið streymar úr.

4 MÆR LEINGIST Nicolina av Kamarinum

Mær leingist, mær leingist at fevna teg.
Mær leingist at teska eg elski teg.
Hví fórst tú frá mær?
Kom aftur til mín,
fevn meg og teska
eg eri tín.

Mær leingist at kína títt fagra hár.
Kom aftur og turka av kinnum hvørt tár.
Bert vit eru saman
í álvara og gaman!
Ja, so verður alt gott.

5 TÁ KVØLDIÐ KEMUR

Nicolina av Kamarinum

Tá kvøldið kemur og sól fer í kav
Tá sveipar seg myrkur yvir land og hav.
Men tað tekur tó ei so langa tíð
Tí brátt tendrast stjørnurnar og mánin.

Stjørnurnar glitra og tær lýsa so bjart
Mánin smílist hugnaligt ígjøgnum myrkrið svart
Ja, tey kína tann sovandi barnakinn
Og sveima so blíðliga í teirra dreymar inn.

Har ganga tvey við sjóvarstrond
Tey ganga saman hond í hond
- og hugsa um kærleikans sterku bond
og aldurnar tutla fram við sjóvarstrond.

6 ALDAN

Gunnar Hoydal

Altíð ræddist eg taran í sjónum,
rekandi vöxstur um klettur og brot,
síðani, saman við ótta og vónum,
hefur tú rikið mítt hjarta á flot.

Tak í meg, tak um mín iva,
nem við meg, nert ekki við,
sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið.

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin,
dregur meg at tær og rekur meg frá,
eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin,
veit at eg missi teg, tá tú ert hjá.

Alt tað, sum lokkar og alt, sum vil styggja,
fløðandi, fjarandi ert tú í mær,
lyftir meg upp nú og letur meg liggja,
myrkrið, sum bjargar og ljósið, sum slær.

Ræddist eg sjógvin við myrkri og megi,
visti meg stíga á ótryggan veg,
líknandi leið, men við rekandi gleði,
gangi eg nú: Nú ræðist eg teg.

Undir einum lítlum træi
situr neyðars dukkan Fía,
nú er nátt og ringt er lagið,
tað er troyttandi at bíða.

Bíða eftir mammu síni,
sum nú púra hevur gloymt,
at hon altíð plagar at balla Fíu,
undir hennar dýnu.

Yvir býnum er nú friður,
Fía fólir seg so váta,
tí tað regnar – oysir niður,
og hon vil so illa gráta.

Men við eitt er Fía varin
við at onkur leypur, rennur,
og hon roynir nú at lurta,
man tað vera ein, hon kennir?

Undir einum lítlum træi
vaggar mamman lítlu Fíu,
nú er seint, og ringt var lagið,
tað var troyttandi at bíða.

NÚ NEMUR NÁTTIN VIÐ SMÆRUR

Chr. Matras

Nú nemur náttin við smærur.
Nú dimmir í blánandi líðum.
Nú hoyrist so náttarvarur
ein meldur av ljóðligum íðum.

Og áin um midnáttartíma
slær doyvandi ljóð út um fløtur.
Og fólk eins og skuggar rýma
um tún og um døggváatar gøtur.

Og fjallið hvílist í kvirru.
Bert dunið frá dimmilunda.
Nú durvar eitt hav í kyrru.
Til bóla seyðirnir stunda.

Nú blunda blóma og smæra.
Nú skýmir um røkur og líðir.
Ein varligur dráttur í tara
Nú náttin um oyggjarnar sígur.

9 EINS OG ÁARSTREYMUR RENNUR

M. S. Viðstein

Eins og áarstreymur rennur
vallar' hugurinn hjá mér,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdargarð.
Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind!
Fagurt hagin nú er skryddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit þjókan takið,
kom í hagan burt við mér,
vendið bygdinni so bakið –
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglaljóð í haga,
síggið seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða;
trív tí í ein vallarasong!

Tá ið eftir dagsins hita,
kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund.

10 KOM OG DANSA

Chr. Holm-Isaksen

Kom og dansa, hjartanskæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður kátt um elskhug og um søtan gleim;
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívbandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjartað titar eymligt móti mær,
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvíllir móti bringu blítt,
fuglaungin kennir reiðrið fjálgt og lýtt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast – burt er horvið alt, sum er;
eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær,
streymar heitt títt unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
smáar varrar teska eymt: »Eg elski teg!«.
Ørur eg tær kyssi – streingir tagna brátt.
Svunnin er ein fríð og fægur dreymanátt.

11 HVØR SKULDI GAMLAR GØTUR GLOYMT

Chr. Matras týddi

Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
og gamalt vinarlag,
hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
og mangan góðan dag.

Fyri mangan góðan dag ið var,
drekki nú eitt glas við mær,
vit tøma eina vinaraskál
og minnst tíð, ið var.

Vit runnu upp í brekkurnar,
har blomstur vaks og ber,
men síðan var mangt sporið tungt
í tíð, sum farin er.

Vit spældu allan dag við skip
og floyttu eftir á,
men leingi vítt og vágvilt hav
ímillum okkum lá.

Her rætti eg tær bróðurhond,
so rætt tú tína mær,
vit bera glas at munni so
og minnst tíð, ið var.

Tú koksast ikki, vinur mín,
og eg skal fylgja tær,
vit tøma báðir brøðraskál
og minnst tíð, ið var.

12 Juni

Hans J. Glerfoss

Minnist tú í haganum, eitt summarkvöld í juni?
Klámt ígjögnum sirmatám vit sóu hús og veg,
Hagagras og væta var, ein egin, ørur hugni,
sum eg aftur kenni, hvørja stund eg síggi teg.

Minnist tú øll reiðrini, tú vísti mær og segði,
var og hvørjir fuglar áttu mest á hesi leið.
Minnist tú, vit drálaðu, tilmorgunbogin reyði,
spækuliga tigandi úr havi aftur steig.

Minnist tú vit læu, tað var reinur hjartalátur?
Junikvæmt var lyndið, jú, og dreymavon vart tú.
Undurfim sum hindin vart tú, eg var álvakátur.
Sæst tú endurlivi hvørt eitt vet eg aftur nú.

Hagagras og væta var ein egin, ørur hugni,
sum eg aftur kenni, hvørja stund eg síggi teg.

13

EFTIR 1001 NÁTT

Sámal Ravnsfjall og Jóan Jakku Guttesen

Eg vil halda fast um teg,
eg vil kína tær eymt
Eg man ongantíð skilja,
tað, sum mær er hent
Eg má framvegis undrast
á kærleikans mátt
Eftir 1001 nátt

Eg vil taka hvønn dag,
sum hann kemur og fer
Tí tú letur meg vita,
hvat hvør dagur ber
Og eg elski og hevji teg líka so hátt
Eftir 1001 nátt

Hvat um tað, um tíð fór til spillis
Hvat um tað, um tað tók sína tíð
Tá vit finga at síggja, at einki er lánt
Eftir 1001 nátt

Og eg elski og hevji teg líka so hátt
Eftir 1001 nátt

Hvat um tað...

14 DÝRD Á VÍK OG VÁG

Jens Dam Jacobsen

Dýrd á vík og vág.
Rúmdin fægur blá.
Snjóhvítt summardáalak um eingir.
Grasið leiftrar frítt.
Lotið kennist lýtt.
Mýrisnípan spennir sínar veingir.

Rodna rók og røð.
Búnast blómubløð.
Smálomb spæla sær á grønum slætta.
Ornar urðargrót.
Haran fim og fljót
spelar sum eitt fok í reyni bratta.

Unglingar og sprund
virka nú við skund:
Hann við líggja, hon við síni rívu.
Hennar brá og bros –
hansar' skemt og tos –
ber bert boð um tvey, ið líkar lívið.

Fagra fjálga stund!
Silvitni um sund.
Fróir flúgva fuglar millum fjalla.
Teirra káta mál
berst um vall og vól.
Gævi dagur aldri fór at halla!

15 TAÐ KUNDI KUNDI VERIÐ EG

Steintór Rasmussen

Handan høga fjallið búgva børn ið líkjast mær.
Á myndini ein skúli, og eg kundi gingið har.
Ein genta og ein drongur eru komin til ein brunn,
hon drekkur vatn í sólini og smílist glað og sunn.
Tað kundi verið eg, tað kundi verið tú.
Eg siti her í Føroyum, og eg hugsí um teg nú.

Handan gráu høvini leikar í ein ódn.
Trøini tey skelva og eg síggi bangin børn.
Raka kann ein vanlukka eitt mannalív so dýrt.
Ein flóðalda kann skola allar vakrar dreymar burt.
Tað kundi verið eg, tað kundi verið tú.
Eg siti her í Føroyum, og eg hugsí um teg nú.

Handan grønu skógina er jørðin sviðin av.
Dagurin er vónleysur hann onga mettu gav.
Eg veit at lækna fara út, bjargað verða mong,
og góðir samarittar bera mat til veik og svong.
Tað kundi verið eg, tað kundi verið tú.
Eg siti her í Føroyum, og eg hugsí um teg nú.

Handan myrku skýggini ein sól sum skínur bjørt.
Kanska eg kann hjálpa, og eg fáí okkurt gjørt.
Gævi at mítt hjarta altíð føla vil við tær.
Tað kundi verið eg, sum í tíni støðu var.
:/:Tað kundi verið eg, tað kundi verið tú.
Eg siti her í Føroyum og eg hugsí um teg nú:/:

16 ELISABET OG ELINBORG

Eivør Pálsdóttir

Lítla sæta Elinborg við
sóljugulum hári
hon syngur og hon dansar frítt
og frøist nú um várið.
Hon spælir sær við blómurnar
hon elskar vakrar litir
sum ein fægur sóljudrotning
í grasinum hon situr.

Elisabet Maria við vøkrum,
bláum eygum
hon málar vakrar málningar
við gulum og við reyðum.
Hon málar allar litirnar,
sum dagurin man eiga,
sum ein fægur stjörnusól
Elisabet Maria.

Brátt so verður friðarligt
og fuglaveingir hvíla
sólin bjarta svevur nú,
og mánin fer at skína.
:/: Tá fara tær til pápa sín
sum søgur veit at siga
og nú svevur lítla Elinborg
og Elisabet Maria :/:

17 EITT SUNNUKVÖLD Í PLANTASJUNI

Birni Dam

Eitt sunnukvöld í plantasjuni,
har sita tvey lið um lið:
ein genta og ein drongur,
nei, nú orki eg ikki longur.
Eg aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Tey tosa um stjörnum og mána
sita eina løtu og gána,
men so loypa tey upp við ein hvøkk
– tað var nakað, sum gjørði tey kløkk.
Hetta aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða, o, góða, kom og set teg her hjá mær!
O, góða, o, góða, kom nú, meðan slett ongin sær.
Her er so góður friður, so tú kanst seta teg niður,
:/: her er so gott og so hugnaligt,
tí tú ert mær so fitt, so fitt :/:

Eg fjaldur undir greinunum lá
fyri tey meg ei skuldu sjá,
men so kom eg til at bróta eina grein,
so tað runt um plantasjuna hvein
tað var hetta, sum gjørði tey kløkk
– eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða...

18 BOÐAR TÚ TIL ALLAR TJÓÐIR

Jóannes Patursson

Boðar tú til allar tjóðir:

„Æra skalt tú faðir tín,
æra skalt tú tína móður,
so tær fylgir signing mín.
Landið gevi eg tær tá,
leingi tú har liva má,
fólkið títt tá skal eg kenna,
meðan øld um øldir renna.“

Føroya mál á manna tungu
merkir: her býr Føroya fólk.
Slektir fornu og tær ungu
eyðkendu seg sum ein bólk,
ið helt fast við fedra mál,
virdu tað av hug og sál,
gloymdu ikki ættarbandið;
byggja tí enn hetta landið.

Um nú nýggjar øldir líða,
halt á somu leið vart starv,
at vit ikki lata svíða
dugnaloyssi til hin arv,
sum vit ervdu fedrum av;
tá skal lyftið, sum tú gav,
allan aldur Føroyum tryggja
føroyingunum her at byggja.

19 NÚ DAGURIN AT ENDA ER

Dione Isaksen

Nú dagurin at enda er,
og náttin komin nær,
algóði Gud og Faðir ver
hjá mínum og hjá mær.

Vælsigna tey, mær standa nær,
vælsigna henda stað.
Hjálp okkum til at fylgja tær
við trúgvum sinnalag.

Eg ofta veikan kenni meg;
men, Himmalfaðir mín!
Styrk tú meg, o, tað biði eg,
og halt meg nær til tín.

Tú syndarar av svøvni vek,
til tín hvørt hjarta drag.
Tey veiku styrk, tey sjúku lek,
ger sorgarbundin glað.

Í Jesu navni sigi eg
tær tøkk, Gud Faðir mín,
at tú av náði leiddi meg
á rætta leið til tín.

Og tøkk, at tú meg hevur vart
frá váða og frá neyð.
Tøkk fyri himmalljósið bjart,
tøkk fyri dagligt breyð!

GÓÐ RÁÐ Good advice

Gerst tú varugur við onkran, ið er komin til skaða:

If someone is injured

- **Tryggja tær at viðkomandi fær andað**
Make sure that the person can breathe
- **Flyt persónin til eitt trygt umhvørvi – tilkalla hjálp:**
Move the person to a safe area
- **Ring 112**
Call 112
- **Boða frá hvar vanlukkan er hend, hvat bagir, hvussu nógv hava fingið skaða og hvaðani tú ringir**
Give message where the accident occurred, what the problem is, how many are injured and from where you are calling

Tað er altíð ókeypis at ringja 112

Calling 112 is free of charge

